

မိုးစက်ပွင့်

ဒုတိယပေမယ့် အချစ်ဆုံးပါမောင်

အခန်း (၁)

ပါးပြင်ပေါ်သို့ လိမ့်ဆင်းလာတဲ့ မျက်ရည်တွေက ပေါက်ခဲ ပေါက်ခဲနဲ့ ဘယ်နေရာကို ကြွေကျသွားလည်း သတိမထားမိပေ။ ဝေဒနာတဲ့ ။ အခေါ်လွယ်သလောက် ခံရခက်လိုက်ပါတိ။

ရင်ထဲ တစ်လိပ်ပြီးတစ်လိပ် တက်လာတာ ဒေါသလား ဝမ်းနည်းခြင်းလား။ နှစ်ခုစလုံး အလှူအယက် တက်လာတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်လေ။ ဆိုးလိုက်တဲ့ ဝေဒနာ။ ရင်ထဲမှာ စူးခဲ နင့်ခဲ...နံရံကိုပဲ ခေါင်းနဲ့ ပြေးဆောင့်ချင်သလိုလို...အနားမှာ ရှိတဲ့ အရာဝတ္ထုတွေကိုပဲ လွင့်ပစ်ချင်သလိုလို ပေါက်ခွဲချင်သလိုလိုနဲ့ ။ တကယ်တမ်းမှာ ဘာမှ မလုပ်ဖြစ်ဘဲ မျက်ရည်တွေသာ အဆက်မပြတ် ကျနေသည် ပေါ့လေ။

လက်သီးကို ကျစ်နေအောင် ဆုပ်ထားမိတာ...လက်ဖဝါးထဲမှာ မာကျောတဲ့ အရာတစ်ခု ရှိနေရင် စိစိညက်ညက် ကြေသွားနိုင်တာမျိုးပေါ့လေ...

"သံစဉ်"

"အဟင့်"

"မငိုနဲ့ တော့ဟာ...နင့်မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပစ်လိုက်စမ်းပါ သံစဉ်ရဲ့ "

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ပန်းတမာက ဒေါသစွက်နေတဲ့ အသံနှင့် ပြော

လေတော့...

"နင်သိပါတယ် တမာရယ်...ငါ...ငါ သူ့ကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ် ဆိုတာ နင်အသိဆုံးပါဟာ"

"သိတယ်...သိလွန်းလို့ ပြောနေတာလေ သံစဉ်ရဲ့ ။ သူက နင့်အချစ်နဲ့ မတန်ဘူး။ လည်တဲ့ ရှုပ်တဲ့ မိန်းမတွေနဲ့ ပဲ တန်တာ။ နင်စောင့်ကြည့်...အဲဒီကောင် တစ်နေ့ ဝဋ်လည်ကို လည်စေရမယ်"

"အဟင့်...ဟင့်"

"မငိုနဲ့ တော့...နင့်မျက်ရည်နဲ့ မတန်ဘူး"

သူငယ်ချင်းက မငိုနဲ့ ဆိုလို့ မျက်ရည်ကို သုတ်လိုက်ပေမယ့်၊ သုတ်နေရင်းပဲ မျက်ရည်တွေ ထပ်ကျနေမိတာ တားမရ ဆီးမရပါ။

မိုးသံစဉ်...

လကမ္ဘာဆိုတဲ့ မောင့်ကို သိပ်ချစ်ခဲ့တာလေ။

လကမ္ဘာဆိုတဲ့ အတိုင်း...မောင့်ရင်ခွင်က သံစဉ်အတွက် လကမ္ဘာလို အေးချမ်းသာယာခဲ့တာ သုံးနှစ်ကျော် ကာလတစ်လျှောက်လုံးပါ။ ဒီလောက် အကြာကြီးချစ်ခဲ့ပြီးမှ ...သူက အသစ်ရှာနိုင်သတဲ့ လား။

သံစဉ်မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့ လဲ မောင်...။ ဪ...ဘယ်လောက်ပဲ ကြာကြာ ၁၅၀၀ ချစ်ခြင်းဆိုတာ ပြောင်းလဲခြင်းနဲ့ မခိုင်မြဲဘူးတဲ့ လား...

။

မောင်ရယ်...ရက်စက်လိုက်တာ။

"ဒီမှာ သံစဉ်"

"...."

"ငကန်းသေရင် ငစွေပေါ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားပုံက ရှေးလူကြီးတွေ အလကားပြော ကောင်းလို့ ပြောခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ဟ။ နင့်အပေါ် သူသစ္စာ မရှိဘဲ ထားခဲ့တော့ ဘာဖြစ်လဲ။ နင့်အတွက်လည်း နောက်တစ်ယောက်ဆိုတာ ပေါ်လာမှာ အသေအချာပဲလေ"

"ဟင့်အင်း"

သံစဉ် ခေါင်းကို ခါယမ်းပစ်လိုက်မိတော့သည် ။ နောက်တစ်ယောက်တဲ့ ။ သံစဉ် မောင့်ကို သိပ်ချစ်တာ။ မောင့်နေရာမှာ အခြားလူကို အစားမထိုးနိုင်ပါဘူး။

"လူတိုင်း အသက်ရှင်နေသရွေ့ အချစ်ဆိုတာလည်း ရှင်သန်နေဆဲပဲ သံစဉ်။ ဒီတစ်ယောက်နဲ့ ကွဲသွားလို့ နင့်ရင်ထဲမှာ အချစ်တွေ ကုန်ဆုံးသွားပြီလို့ မထင်နဲ့ ။ အသည်းကွဲခြင်းနဲ့ ဘဝကို အဆုံးသတ်တဲ့ လူဆိုတာ လက်ချိုးရေတွက် ပြလို့ ရတယ်"

"ငါက သူ့ကို အရမ်းချစ်တာလေ တမာရဲ့ "

"အခု သူက နင့်ကို မချစ်တော့ဘူးလေ။ သူက အသစ်နဲ့ ပျော်နေချိန်မှာ နင်က တစ်ချိန်လုံး ငိုနေစရာလိုလို့ လား။ ငိုချင်ရင် ဝအောင်ငို။ ပြီးရင် အငိုတိတ်ပြီး ပျော်နိုင်အောင် ဖန်တီး။ လောကကြီးထဲမှာ လူဖြစ်လာတာ အချစ်အတွက် ဘဝဆုံးဖို့ မဟုတ်ဘူး နားလည်လား"

တမာ့ကို မခံစားဖူးလို့ ကိုယ်ချင်းမစာဘူး ပြောရအောင်ကလည်း ... တမာက ကိုယ့်အရင် အသည်းကွဲခဲ့ဖူး သူတစ်ယောက်ပါ။ တမာ အသည်းကွဲလို့ ငိုတုန်းကတော့ ကိုယ်ပါ မျက်ရည်လည်လည်နဲ့ တမာလူကို သွားသတ်ချင်သလိုလို ဖြစ်ခဲ့တာလေ။

အခု ကိုယ့်အလှည့်ကျတော့...တမာ့ကိုပဲ ပြောရက်လေခြင်းလို့ အပြ

စိတ်တင်ရတော့မလား မပြောတတ်တော့ပါဘူး။

"သံစဉ်"

"..."

"ငါ နင့်ကို ကိုယ်ချင်းမစာလို့ ဒီလိုပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး နော်။ ဒီနေ့ နင်ဝအောင် ငိုလိုက် မနက်ဖြန်တော့ နင်ပြီးနိုင်အောင် ကြိုးစားရမယ် သံစဉ်"

"လွယ်မလား တမာရဲ့ "

"ကျွတ်"

တမာက စိတ်ပျက်သလို ကျွတ်ခနဲ လုပ်လိုက်ပြီး...

"ငါက စကားအဖြစ် ဒီနေ့နဲ့ မနက်ဖြန်ကို နှိုင်းယှဉ်ပြီး ပြောတာ သံစဉ်ရဲ့ ။ အခု ရေတွင်းတူး...အခု ရေကြည်သောက်လို့ မရမှန်းတော့ ငါသိသားပဲ။ လွမ်းတာကို နာတာနဲ့ ဖြေလိုက်ရင် နင် တည်ငြိမ်လာပါလိမ့်မယ် သံစဉ်ရယ်"

"ငါ...ဒီလောက်အလျှော့ပေးပြီး ချစ်ခဲ့တာတောင် သူလုပ်ရက်တယ်ဟာ..."

"အဲဒါပဲလေ...။ ယောက်ျားဆိုတာ ရိုးပါတယ်ဆိုတဲ့ လူတောင် မျောက်လောက်တော့ ဆော့တယ်တဲ့ ။ လက်တွေ့ မဖောက်ပြန်ရင်တောင် ချစ်သူနဲ့ ဇနီးမယားဆိုတာကို ဘေးမှာ ထားပြီး ချောချောလှလှ မြင်ရင် မျက်လုံးနဲ့ စိတ်က ဖောက်ပြန်ကြတာပဲ သံစဉ်"

တမာက နာကြည်းသောလေသံနှင့် ပြောလေတော့...သံစဉ် မျက်ရည်ကို သုတ်ပြီး တမာ့မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်မိသည် ပေါ့လေ။ တမာက

တော်တော်ရင့်ကျက်နေပြီပဲ။ သံစဉ်ကတော့ အချစ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး မရင့်
ကျက်နိုင်သေးဘူး ပေါ့လေ။

"ယောက်ျားတွေက တကယ်ပဲ အဲဒီလိုလား တမာ"

တမာက နှုတ်ခမ်းကို မဲ့လိုက်ပြီး...

"ယောက်ျားတိုင်း မဟုတ်ပေမယ့် အတော်များများ အဲဒီလိုပဲဆိုတာ
နောက်တော့ နင်သိလာပါလိမ့်မယ် သံစဉ်"

"ဪ"

သံစဉ် နှုတ်ခမ်းလေးကို မသိမသာမဲ့လိုက်မိသည် ။ မောင်...သံစဉ်
အပေါ် သစ္စာဖောက်တယ်ဆိုတာ...ကြားစကားမဟုတ်ဘဲ ကိုယ်တိုင်မြင်
ခဲ့တာဆိုတော့...

မောင်လည်း အများ စုထဲက ယောက်ျားပဲပေါ့နော်။

အခန်း (၂)

အသည်းကွဲခြင်းတဲ့ တော်တော်ဆိုးတဲ့ ဝေဒနာပါပဲ။ သူ မရှိရင် ကိုယ့် ဘဝရပ်တည်မှုက အဓိပ္ပာယ်မဲ့သလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ အသက်တောင် မရှင်ချင်တော့သလိုပါ။ ကိုယ့်ဘာသာ အားပေးနှစ်သိမ့်လိုက်၊ ကိုယ့်ဘာသာပဲ...ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်လိုက်နဲ့

ပြီးတော့...အဲဒီစိတ်တွေက ကိုယ်နဲ့ အမြဲပဲ သူ့ကို လွမ်းတော့ နာကျင်ငိုကြွေး ရပြန်ပေါ့လေ။

မောင်...ကိုယ် မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ ခေါ်ခဲ့တဲ့ ဒီနာမ်စားကပဲ ကိုယ့်ကို ဥပေက္ခာပြုပြီး ရက်စက်သွားခဲ့ပြီ။

သစ္စာတဲ့ ...ဒီစကားလုံးကို မောင် ခဏခဏ ရွတ်ပြခဲ့ဖူးတာ...သံစဉ်နှလုံးသားကို ထိုးနက်မယ့် လက်နက်ကို သွေးခဲ့သလိုပါပဲလား မောင်ရယ်...။

"ဟိတ်"

"ဟင်"

ဟိတ်ဆိုတဲ့ အသံကြောင့် သံစဉ် ထိုင်နေရာမှ အသံလာရာဆီသို့ မော့ကြည့်လိုက်မိသည် ။ ချာတိတ်တစ်ယောက်ပါပဲ။ မျက်နှာပိုးမသေတဲ့ ပုံစံနဲ့ ပြုံးနေတဲ့ ရုပ်က မချို့မချဉ်နဲ့ ပါ။ သံစဉ် ချက်ချင်းပဲ မျက်နှာ ပြန်လွှဲလိုက်သည် ပေါ့လေ။ သံစဉ်က ထိုင်နေပြီး ချာတိတ်က သံစဉ် ထိုင်နေသည့်

ခုံတန်းဘေးမှာ မတ်တတ်ရပ်လို့ ပေါ့။

သံစဉ်က မောင်နဲ့ ချိန်းထားသည် လေ။ တကယ်ပဲ မောင် သံစဉ်ကို မချစ်တော့လို့ လမ်းခွဲမယ်ဆိုရင် မောင့်မျက်နှာကို သံစဉ် နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ဝအောင်ကြည့်ပါရစေ။ မောင့်အသံကို နောက် ဆုံးအနေနဲ့ ကြားပါရစေ။

နောက်ဆံမတင်းဘဲ မောင် ချစ်သူအသစ်နဲ့ ပျော်နိုင်အောင် သံစဉ်ကို ဘာကြောင့်ထားခဲ့သလဲ၊ ဘာအပြစ်ရှိလို့ လဲ။ အကြောင်းပြချက်ကလေး တော့ ပေးခဲ့ပါလို့ ပြောပြီး ချိန်းလိုက်တာလေ။ မောင်က ပြောတယ်။ ကောင်းပြီ...လာခဲ့မယ်တဲ့ ။

သံစဉ်...မောင့်ကို ဖုန်းဆက်ကြည့်ပြီး လာနေပြီလား မေးရကောင်းမ လားလို့ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ ဖုန်းလေးကို ငဲ့ကြည့်လိုက်စဉ်...

"တစ်ယောက်တည်းလား...အဖော် မပါဘူးလား"

သံစဉ်မဖြေ။

"ချိန်းထားတာ မလာသေးလို့ လား"

"..."

"သူငယ်ချင်းအတွဲနောက်ကို အဖော်လိုက်လာတာလား"

ချာတိတ်မေးသမျှ သံစဉ် တစ်ခွန်းမျှ ပြန်မပြောပေ။ ချာတိတ်က သံ စဉ် ဘေးမှာ ခွင့်မတောင်းဘဲ ဝင်ထိုင်သည် အထိ သံစဉ် ဘာစကားတစ် ခွန်းမျှ ပြန်မပြောမိပေ။

ပြောစရာမှ မလိုဘဲလေ...ဖွန်ကြောင်ချင်တဲ့ ပုံစံက အသိအသာကြီး ပဲကို။

"ဘာမှ လည်း ပြန်မပြောဘူး။ ဘာလဲ စကားမပြောတတ်ဘူးလား"

"ကျွတ်"

ကျွတ်လို့ လုပ်လိုက်မိတာက မိုးတိမ်ယံဆိုတဲ့ ကောင်လေးပါ။ ရောက်နေတဲ့ နေရာက ပြည်သူ့ရင်ပြင်ထဲ ရေလွှာမိကျောင်းစီးဖို့ လက်မှတ်ဖြတ်တဲ့ နေရာနှင့် မဝေးသော သစ်ပင်အောက်က ခုံတန်းလေးပေါ်မှာ ပါ။

အိမ်မှာ နေရတာ စိတ်ညစ်လို့ ခြေဦးတည့်ရာထွက် လာပြီး ဒီမှာ လာထိုင်နေပါတယ်။ အမြင်မတော်တာ တွေ့တော့ စိတ်က သိပ်မရှည်ချင်ပေ။ ဘယ့်နှယ်...စကားမပြောချင်လို့ ပြန်မပြောတဲ့ လူကို ဇွတ်အတင်းလိုက်ပြောနေတာ။ ယောက်ျားသိက္ခာ ကျလိုက်တာ။

ပြီးတော့...ဇွတ်အတင်းစကား လိုက်ပြောသူနဲ့ ဘာစကားတစ်ခွန်းမျှ ပြန်မပြောသူ နှစ်ယောက်စလုံးကို အမြင်ကတ်လာသည် လေ။

"သံစဉ်"

"ဟင်"

"ဆောရီး...ကိုယ် နောက်ကျသွားတယ်"

"မောင်"

"စောင့်နေတာ ကြာပြီလား"

"မကြာသေးပါဘူး"

မောင်လို့ သူ့ကိုယ်သူ နာမ်စားသုံးပြီး ပြောနေကျလူက...ကိုယ်လို့ သူစိမ်းဆန်စွာ ပြောလိုက်တော့ သံစဉ် ရင်ထဲမှာ ...ရင်ဘတ်ထဲကနေ တစ်ခုခုကို ဆွဲထုတ်ခံလိုက်ရသလို ဟာတာတာကြီးနဲ့ ဘယ်လိုကြီးဖြစ်သွားမှန်း မသိပေ။

"တစ်နေရာရာ သွားကြရအောင် မောင်"

"ရပါတယ်...ပြောစရာရှိတာ ဒီမှာ ပဲပြောပါ။ ဘယ်နေရာမှာ ပဲ ပြောပြော ဒီစကားက ဒီစကားပါပဲ"

"မောင်"

"..."

"မောင်...အရမ်းကိုပဲ ပြောင်းလဲသွားတယ်နော်။ သံစဉ်ကို ချစ်ခဲ့တဲ့ မောင်မဟုတ်သလိုပါပဲ"

"မဟုတ်ဘူး လို့ ပဲ သတ်မှတ်လိုက်ပါ"

လကမ္ဘာရောက်လာတာနှင့် သံစဉ်ကို လာရီနေတဲ့ ချာတိတ် ထထွက်သွားလေတော့သည်။ ။

"မောင်"

"..."

"မောင်...တကယ်ပဲ သံစဉ်ကို ပြတ်နိုင်ပြီလား...သံစဉ်ကို တကယ်ထားခဲ့တော့မှာ လား မောင်"

"ဟုတ်တယ်...ငါ အစက မင်းကို တကယ်ချစ်ခဲ့တယ်လို့ ထင်ခဲ့တာ။ နှောင်းနဲ့ တွေ့မှ မင်းကို ငါ တကယ်မချစ်ခဲ့ဘူးဆိုတာ သိလာတယ် သံစဉ်"

ဖြေလိုက်တာ ချက်ချင်းပါပဲ။ ကြိုတင် ပြင်ဆင်လာသည့် အတိုင်းပါပဲလား။ လာကတည်းက ဒီလိုမေးရင် ဒီလိုဖြေမယ်လို့ တွေးလာခဲ့ပုံ ရနေသည် လေ။

"မောင်"

"..."

"သံစဉ်မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့ လဲ မောင်။ တကယ်လို့ မောင် မကြိုက်တာရှိရင်တောင် သံစဉ်ကို ပြင်ဆင်ခွင့်တော့ ပေးသင့်ပါတယ် မောင်ရယ်။ သံစဉ် မောင့်ကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ..."

"တော်တော့ သံစဉ်"

"မောင်"

"ငါ...မင်းဖြေရှင်းတာကို နားထောင်ဖို့ လာခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ။ ငါ့ကို နောက်ထပ် လိုက်မနှောင့်ယှက်ဖို့ ငါနဲ့ မပတ်သက်ဖို့ လာပြောတာ။ ဒီထက်ပိုပြီး ငါ မင်းကို အချိန်မပေးနိုင်ဘူး"

"မောင်ရယ်..."

"ကျွတ်"

မိုးတိမ်ယံ စိတ်ပျက်စွာနှင့် ‘ကျွတ်’ခနဲ ထပ်လုပ်မိတော့သည် သာ။ မြင်ကြားရတာ မသက်သာပါလား။ တစ်ဖက်သတ်ဆန်လွန်းတယ် ထင်မိသည် လေ။ တောင်းပန်တဲ့ လူက တောင်းပန်။ လျှော့ရမယ့်လူက မလျှော့။ စကားများ နေကြတဲ့ အတွဲမှာ ...

ကြားရတဲ့ စကားအတိုင်းဆို...အရင်က ချစ်သူတွေဖြစ်ကြပြီး ဟိုလူက အသစ်တွေ့လို့ သစ္စာဖောက်ပုံပဲလေ။ အမျိုးသမီးမှာ အပြစ်ရှိလို့ စိတ်ပျက်ပြီး သစ္စာပျက်တာပဲလား။ သူများ အကြောင်း ရေရေရာရာ မသိပေမယ့် စိတ်ပျက်မိတာတော့ အမှန်ပါ။

ဒါကြောင့် သူတို့ အနားကနေ ထွက်လာခဲ့စဉ်...

"မောင်"

"..."

"ခဏနေပါဦး"

"ဖယ်စမ်းကွာ"

"အို"

"ဟာ"

"အင့်"

သံစဉ် ထွက်သွားတဲ့ လကမ္ဘာလက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲလိုက်စဉ်...လကမ္ဘာက တွန်းလွှတ်လိုက်သဖြင့်၊ သံစဉ်ကိုယ်လေး ယိမ်းယိုင်ပြီး နောက်ကလာတဲ့ လူရဲ့ ရင်ခွင်နဲ့ ကျောလေး ကပ်သွားသည် လေ။ ကျောနဲ့ ရင်ခွင် ကပ်သွားပုံက မလှမပပါပဲ။

"အား"

မိုးတိမ်ယံ မေးစေ့ဆီမှ နာသွားပေမယ့်...ကိုယ့်မေးစေ့ကို မပွတ်နိုင်ဘဲ...ကိုယ့်ရင်ခွင်နဲ့ ကျောကပ်လာတဲ့ ကိုယ်လေးကို ဖမ်းထိန်းလိုက်ရသည် ။ သူ မထိန်းရင် လဲကျသွားနိုင်သည် လေ။ တွန်းလွှတ်တဲ့ ဘဲကြီးက တော့ လုံးဝ နောက်ပြန်လှည့်မကြည့်ဘဲ ထွက်သွားပြီလေ။

သံစဉ် ကမန်းကတန်း ကိုယ်ကို ပြန်မတ်လိုက်ပြီး...

"ဆောရီး"

"..."

"ဟို...ဘာများ ဖြစ်သွားသေးလဲ မသိဘူး"

"မဖြစ်ဘူး ရတယ်"

ဖြေသံက ငေါက်ဆတ်ဆတ်မို့ မနည်းထိန်းထားရတဲ့ ဒေါသက သူ့ဆီ
သို့ ကူးစက်သွားတော့သည်။ ကိုယ့်ကို လုပ်ရက်လေခြင်းလို့ လကမ္ဘာကို
ဒေါသဖြစ်ရကနေ...

"ရရင် ပြီးတာပဲ"

"ဟ"

"ဘာလဲ"

"လေသံက မာလှချည်လား"

"လေသံပျော့နဲ့ တောင်းပန်တာကိုမှ မကျေအေးတာ"

"ပြောမိလား"

"ဘာကိုလဲ"

"ကျေအေးတာ မကျေအေးတာ ပြောနေရအောင်...ဒါ တရားလိုနဲ့
တရားခံ တရားရင်ဆိုင်နေတာမှ မဟုတ်တာ"

ပြောပုံကကြည့်။ သာယာညှင်းပျောင်းမှု မရှိတာ။ အဲဒီတော့ ဝယ်သူ
ရောင်းသူ အသံတူပဲပေါ့။ သံစဉ် နှုတ်ခမ်းလေးကို တင်းတင်းစေ့မိပြီးမှ
...

"ငါ့ဘက်က လွန်တာရှိလို့ တောင်းပန်သားပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါလွန်တာ
တော့ မဟုတ်ဘူး "

"ဘယ်လို"

"မင်းကို ငါ တမင်ဝင်တိုက်တာ မဟုတ်ဘူး ။ မင်း မြင်မယ်ထင်ပါတယ်"

"လူပေါ် မီးကျ ခွေးပေါ် ခါချတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးကို ပြောတာဖြစ်မယ်"

"

"ဘာ"

သံစဉ် ဆတ်ဆတ်ခါဖြစ်သွားရသည်။ ။ ဒါ လကမ္ဘာကို ခွေးနဲ့ နှိုင်းလိုက်ခြင်းပါပဲ။ လကမ္ဘာကို စိတ်ထဲမှာ နာကြည်းသွားမိတာက သပ်သပ်။ လူတစ်ယောက်ကို ခွေးနဲ့ နှိုင်းရလောက်အောင် ဂါရဝတရား ကင်းမဲ့ပြီး ရိုင်းစိုင်းတာကိုတော့ လက်မခံနိုင်ပေ။

"မင်း ရိုင်းလှသည်လား။ လူပုံက ချောတောမောတောလေးနဲ့ ပါးစပ်က ထွက်လိုက်တဲ့ စကားလုံးက ကြမ်းပါ။"

"ဟုတ်တယ်...ကျွန်တော် မယဉ်ကျေးတတ်ဘူး"

"မင်းမိဘတွေက သွန်သင်ဆုံးမမှု မရှိဘူးလား"

"ဘာဗျ"

မိဘကို ထိခိုက်လာတော့ မိုးတိမ်ယံ စိတ်ထဲမှာ တင်းခနဲဖြစ်သွားရသည် သာ။ မိုးတိမ်ယံက ကိုယ်ရိုင်းချင် ရိုင်းမယ် ကြမ်းချင် ကြမ်းမယ်။ မိဘကိုတော့ ထိခိုက်မခံနိုင်သူပါ။

"ခင်ဗျား"

"ဘာလဲ"

မိုးတိမ်ယံ သံစဉ်မျက်နှာဆီကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး...

"ခင်ဗျား...ကျွန်တော့်မိဘတွေကို မထိခိုက်နဲ့ "

"မင်းရိုင်းလို့ ပြောတာလေ"

"ကျွတ်"

"သားသမီးရိုင်းရင် မိဘကိုပဲ ထိခိုက်ပြောမယ်ဆိုတာ မင်း မသိဘူးလား။ အထိခိုက်မခံနိုင်ရင် ဆင်ခြင်ပေါ့"

"မိန်းကလေးဖြစ်နေလို့ ပေါ့ကွာ"

"ဘာ"

"တောက်"

"အောင်မယ်"

မိုးတိမ်ယံ တောက်ခေါက်ပြီး လှည့်ထွက်သွားလေတော့ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်ပြီး ကျန်ခဲ့ရသူက သံစဉ်ပါ။

"တောက်...ဒင်းကများ "

အခန်း (၃)

"ထောက်ထားစရာ သားရဲ့ မျက်နှာသာ မရှိဘူးဆိုရင် ရှင့်လုပ်ရပ်ကို ကျွန်မလို မိန်းမက မမှုဘူး ကိုမိုးကောင်း။ လေလာရာ ဟိုဟာပေးပြီး ဟ ဟ...ဟဟနဲ့ ကွာရှင်းပစ်လိုက်တာ ကြာပြီပေါ့"

"အေး...မင်းလိုပဲ။ ငါကလည်း သားမျက်နှာကြောင့် မင်းကို မထားခဲ့တာ ကျေးဇူးတင်လိုက်ဦး လရိပ်ချို။ လင်နဲ့ သားအပေါ် နွေးထွေးမှု ပေးရကောင်းမှန်း မသိ။ ငွေပြီးရင်း ငွေ နောက်လိုက်နေတဲ့ မင်းလို မိန်းမကို ငါစိတ်ကုန်တာ ဆန်းသလား"

"စိတ်ကုန်တယ် ဟုတ်လား။ ကုန်လေ...ကုန်ပေါ့။ ကျွန်မက ယောကျ်ားဆီက ပိုက်ဆံကို မျက်နှာငယ်ငယ်နဲ့ လက်ဖြန့်တောင်းသုံးမယ့် ခပ်ညံ့ညံ့မိန်းမ၊ မဟုတ်ဘူး ရှင့်။ ကိုယ့်ဘာသာ စီးပွားရှာတယ်။ ကိုယ့်ပိုက်ဆံ ကိုယ်စိတ်ကြိုက် သုံးတယ်။ ကျွန်မလို ထက်မြက်တဲ့ မိန်းမကို စိတ်ကုန်တယ်ဆိုတော့...သွားလေ။ ရှင့်လုပ်စာကို လက်ဖြန့်ပြီး တောင်းသုံးနေမယ့် ခပ်ညံ့ညံ့မိန်းမတွေဆီမှာ ပဲ ရှင်အချိန်ဖြုန်းနေပေါ့"

"သူများ တွေကို ခပ်ညံ့ညံ့မိန်းမလို့ မင်းမပြောနဲ့ လရိပ်ချို။ ယောကျ်ားတစ်ယောက်ကို သူ့အနားကနေ မခွာနိုင်အောင် ဆွဲဆောင် ထိန်းသိမ်းထားနိုင်တာလည်း သူ့ရဲ့ အရည်အချင်းပဲကွ"

"ဘာရှင့်"

"ဟုတ်တယ်လေ...စီးပွားရှာတော်တာ ငွေရှာနိုင်တာကိုပဲ မင်းက ထက်မြက်တယ် အရည်အချင်းရှိတယ်လို့ မင်းက ထင်နေတာလားလရိပ်ချို။ သူများ မလုပ်နိုင်တာကို ကိုယ်လုပ်နိုင်တာလည်း အရည်အချင်းပဲကွ"

"တော်တော့ ကိုမိုးကောင်း"

ဖခင်ဖြစ်သူနဲ့ မိခင်ဖြစ်သူ စကားများ ရန်ဖြစ်နေသံတွေ ကြားရတော့ အိမ်ထဲကိုဝင်မယ့် ခြေလှမ်းတွေ ရပ်တန့်သွားပြီး၊ အိမ်တံခါးဝမှာပဲ နံရံကို ကျောက်ပဲခွံ မျက်လုံးကို စုံမှီ တံချလိုက်မိတော့သည်။ ။

ဟူး...မိုးတိမ်ယံ စိတ်ညစ်ပြီး အိမ်မကပ်ချင်တာ အဲဒါတွေပါပဲ။ မသိတဲ့ လူတွေကတော့ ငွေကို ရေလိုသုံးနိုင်တဲ့ တိမ်ယံဘဝကို အားကျကြသည် လေ။ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ မီးတောက် နေတာကိုကျတော့ ဘယ်သူတွေ သိကြသလဲ။

ကိုယ့်ခံစားချက်ကို ဘယ်သူက စာနာ နားလည်ပေးနိုင်မလဲ။ သူများကို ပြောပြ ရင်ဖွင့်ရအောင်ကလည်း ကိုယ့်မိဘတွေ မကောင်းကြောင်း ကြေညာမောင်းခတ်သလို ဖြစ်မှာ ပေါ့။ ခံစားချက်တွေ မျှိုသိပ်ရလွန်းတော့...နာကျင်မှု ထူထည်ကြီးမားခြင်းကို ခြေဖျက်ရာ နည်းလမ်းက ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်သွားမိခြင်းပဲပေါ့။

မိဘနှစ်ပါး မတည့်ကြခြင်းရဲ့ အကြောင်းရင်းက မေမေက ငွေနောက်လိုက်ပြီး မိသားစုအပေါ် နွေးထွေးမှု မပေးနိုင်။ ဖေဖေက နွေးထွေးမှုကို ရှာရင်း အိမ်ထောင်ရေး ဖောက်ပြန်လေတော့၊ ကြားထဲမှာ ရင်ဘတ်မီးလောင်သူက တိမ်ယံပဲပေါ့။

တိမ်ယံ အောက်နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်မိလိုက်သည်။ ။ မေမေက အတ္တသမား။ ဖေဖေက အိမ်ထောင်ရေး ဖောက်ပြန်တဲ့ လူ။ သူတို့ အတ္တနဲ့ သူ

တို့ ကိုယ်လုပ်တာကိုယ် မှန်တယ်ထင်ကြတဲ့ မိဘနှစ်ပါးကြားမှာ ...ကိုယ်က သားသမီးမို့ ဝေဖန်ခွင့်မရှိ ထောက်ပြခွင့်မရှိ။

မေမေကလည်း သူ့ကိုယ်သူ အထင်ကြီးလွန်းပါတယ်။

"ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ကိုယ့်အနားက မခွာနိုင်အောင် ဆွဲဆောင် ထိန်းသိမ်းနိုင်တာ အရည်အချင်း ဟုတ်လား ကိုမိုးကောင်း"

"ဟုတ်တယ်...တို့ ယောက်ျားတွေ လိုချင်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဆီက အရည်အချင်းဆိုတာ အဲဒါပဲ"

"ဒါဆို ကျွန်မက ရှင်အတွက် အရည်အချင်းမရှိတဲ့ မိန်းမ။ အသုံးမဝင်တဲ့ မိန်းမပေါ့"

"ရာခိုင်နှုန်း ခြောက်ဆယ်ပါပဲ"

"ရှင်"

"မင်းကို ပေါင်းနေတာ...မင်းဆီကနေ ထွက်ခွာမသွားတာ သားမျက်နှာကြောင့်ဆိုတာ မင်းမှတ်ထား"

"အဲဒါဆိုရင် ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ကွာရှင်းလိုက်ကြတာပေါ့ ကိုမိုးကောင်း... သားမျက်နှာကို ရှင်ထောက်ထားစရာမလိုဘူး။ ကျွန်မသားအတွက် ကျွန်မ ရှင်ပေးနိုင်တဲ့ စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ပေးနိုင်တယ်"

"ဪ...မင်းက ဒီလိုလား"

"တော်ကြပါတော့...တော်ကြပါတော့ဗျာ။ တော်ကြပါတော့"

မိုးတိမ်ယံ အသံကုန် အော်ဟစ်လိုက်မိတော့သည် ။ မျက်နှာချင်းဆိုင်တာနဲ့ ပြဿနာတက် ရန်ဖြစ်နေကြတဲ့ မိဘနှစ်ပါးကြားမှာ မိုးတိမ်ယံက သူများအားကျတဲ့ ဘဝမျိုးနဲ့ ရပ်တည်နေရပြီး...လူကွယ်ရာမှာ မီးကို ပို

က်ပြီး လောင်မြိုက်ခံနေရတာ...

ကြာတော့...

လူ့ဘဝဆိုတာ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိသလိုပါ။ အပြင်ထွက်သွားပြီးရင် အိမ်ပြန်ရမှာ ကြောက်နေမိတဲ့ ဘဝ။ ဒါလား သူများ တွေအားကျတဲ့ အရာရာပြီးပြည့်စုံတဲ့ ဘဝဆိုတာ။

"မိုးတိမ်ယံ"

အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပြီး...

"ဖေဖေနဲ့ မေမေ အမြဲတမ်း ဒီလိုပဲ ရန်ဖြစ်နေကြတော့မှာ လား။ ဖြစ်ကြ...ကွဲကြ...ကွာကြ။ ဘယ်သူမှ သားမျက်နှာကို မငဲ့နဲ့ ။ ဖေဖေရော မေမေရော ကိုယ်လုပ်ချင်တာ လုပ်ကြ...သားကို ဘယ်သူမှ မငဲ့နဲ့ ။ သားဘဝနဲ့ သားအကြောင်း။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်...ကျွန်တော့်ဘဝကို ကျွန်တော့်ဘာသာ ရွက်လွှင့်မယ်ဗျာ"

"သား"

"သား...မင်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ"

မိုးတိမ်ယံ မျက်ရည်တွေ ဝေ့ လာပြီး အောက်နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်ထားလိုက်မိသည် ။ ပြောချင်ပေမယ့် မပြောဘဲ မျိုသိပ်ခဲ့ရတဲ့ ရက်တွေ နည်းသလား။ စိတ်ထဲရှိတိုင်းသာဆို မြင်,မြင်ရသမျှတွေကို ပေါက်ခွဲ ဖျက်ဆီးပြီး မီးပုံရိုးပစ်လိုက်ချင်တာလေ။

ပေါက်ကွဲချင်ပေမယ့်...စိတ်ရှိတိုင်း လုပ်ခွင့်မရှိတဲ့ ကိုယ့်ဘဝ။ ဒီတော့...ဘယ်သူ့ကိုမှ အကောင်းမြင်လို့ မရပေ။ ဂျစ်ကန်ကန် ကျွတ်ဆတ်ဆတ် ဖြစ်ရခြင်း၏ အဓိကတရားခံက ဒါပဲပေါ့။ ဒီလို အကြောင်းအရာတွေကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ...

"ဖေဖေနဲ့ မေမေ ကိုယ်ထင်တာကိုယ် လုပ်ကြ။ ဒီနေ့ကစပြီး ကျွန်တော်လည်း ကိုယ်ထင်တာ ကိုယ်လုပ်မယ်"

"မင်း အဲဒီလိုမပြောနဲ့ သား"

ထိုင်နေရာကနေ ဆတ်ခနဲ ထရပ်ပြီး မိုးတိမ်ယံဆီသို့ လျှောက်လာသူက ဒေါ်လရိပ်ချိုပါ။ သားဖြစ်သူနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်မိလေတော့...

"မင်း စကားကို လက်လွတ်စပယ်မပြောနဲ့ သား။ မေမေ စီးပွားရှာနေတယ်ဆိုတာက သားအတွက်။ မေမေ သေသွားရင်တောင် ငါ့သားလေးကို လိုလေသေးမရှိ ပြည့်စုံတဲ့ ဘဝနဲ့ ထားခဲ့ချင်လို့ မေမေ အပင်ပန်းခံပြီး ပိုက်ဆံရှာနေတာ သားရဲ့ "

"တော်ပါတော့ မေမေရာ။ ပိုက်ဆံတွေ သုံးမကုန် ဖြုန်းမကုန်အောင် ရှိနေတော့ရော ဘာလုပ်ရမှာ လဲ။ ကျွန်တော်လိုချင်တာ ပိုက်ဆံ မဟုတ်ဘူး ။ ငွေကို ရေလိုသုံးနိုင်တဲ့ ဘဝ မဟုတ်ဘူး "

"သား"

"ကျွန်တော်လိုချင်တာ မေတ္တာခြုံလို့ လုံတဲ့ ဘဝ။ မေမေချက်တဲ့ ထမင်းကို ဖေဖေအပြုံးနဲ့ ဆမ်းပြီး စားရမယ့် မိသားစုထမင်းပိုင်း။ အခု ဖေဖေနဲ့ မေမေ ကျွန်တော့်ကို ကျွေးနေတာက အဆိပ်...အဆိပ်တွေဗျ"

"ဟေ့ကောင်"

ဦးမိုးကောင်းအသံက ဟိန်းထွက် လာလေသည် ။ အတ္တသမားနဲ့ နွေးထွေးမှုကို ခုံမင်တဲ့ လူကြားမှာ သာယာအေးချမ်းတဲ့ မိသားစု ထမင်းပိုင်းဆိုတာ ဘယ်တော့မှ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် မဖြစ်နိုင်တဲ့ ဘဝကို လိုချင်လို့ တောင်းဆိုနေတဲ့ သားဖြစ်သူကို ဒေါသထွက်သွားရသည် ။

သားကို မွေးကတည်းက ရင်ကြားစေ့လို့ မရတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးက အစွန်းတစ်ဖက်စီမှာ လေ။ အခု ကိုယ်က သာယာမှုရှာရင်း အကျင့်ပျက် သွားတာ ထိန်းမရတော့ပေ။ ဒီအိမ် ဒီမိသားစုကို စွန့်ခွာမသွားသေးတာ က သားမျက်နှာကြောင့် သားသာ အိမ်ထောင်ကျသွားရင်တော့...

"စေတနာနဲ့ ကျွေးတဲ့ ဆေးကို အဆိပ်လို့ တော့ မမြင်ပါနဲ့ သားရယ်။ မေမေ စီးပွားရှာနေတာ သားအတွက်။ မေမေက သူများ လို အိမ်ထောင် ရေး ဖောက်ပြန်နေတာ မဟုတ်ဘူး "

"အေး...ကိုယ့်ဘက် ကိုယ်တော့ မှန်တယ်ထင်နေကြတာပဲ။ ငါက အိမ်ထောင်ရေး ဖောက်ပြန်တယ်။ အဲဒီလမ်းကို ဘယ်သူတွန်းပို့ခဲ့တာလဲ ပြော"

"ကျွန်မကို အပြစ်ပုံမချနဲ့ ကိုမိုးကောင်း...ကိုယ်ခြံခုန်ချင်လို့ ခုန်တာ"

"မင်း"

"တော်ကြပါတော့...စိတ်ညစ်တယ်ဗျာ။ ကျွန်တော် သေချင်တယ်... သေချင်တယ်"

မိုးတိမ်ယံ အသံကုန်အောင်ဟစ် ပစ်လိုက်တော့သည် ။ သေချင်တာ တကယ်ပေမယ့်...

ဆင်ခြင်တုံတရားက...ဘဝကို လွယ်လွယ်နဲ့ အရှုံးမပေးချင်ပေ။
